

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН КРИСТАЛНО ЛИЦЕ

chitanka.info

Дълго се чудех как да започна това писмо. Но заваля. Нямам нищо против дъжда. Повечето хора го ненавиждат, защото внася дискомфорт в добре подреденото им ежедневие, тъй като закрива част от света и се чувстват сами. Изолирани. А те не искат да са самотни. Не искат да останат със себе си. Плашат ли се? Едва ли! Просто не се понасят. Защото всеки знае своите слабости, всеки знае лошите си черти, отвратителните си черти, усеща омразата към ближния, която крие под привидно добродушие. Докато пее в църковния хор мисли за Бог, за светлина, а излизайки от църквата се заглежда по дебелия задник на черната хористка и си мисли „Как бих я праснал тая!“. Или онзи мазен поглед от дебел и оплешивяващ чичко, пуснал си полукече и мислейки се за Клайв Баркър, се обръща след момиченце с панделки, което тъкмо е излязло от училище и под тениската му с Бъгс Бъни надничат наченки на гърди.

В дъжда тези хора са самотни — самотни в извращенията си, самотни в злобата, омразата и отклоненията си. Тогава тези дефекти в личността натискат по-силно талашитената врата на морала им и заплашват да нахлуят в живота им, да го овладеят и да се нахранят. Това е опасно за самите хора, които си дават сметка, че желанията им не са законни и могат сериозно да пострадат. Принудени са да се пазят и да се крият зад стените над къщите си или зад маски на усмихнати лица, които ведро раздават доброта около себе си.

Виждали ли сте ги? А познавате ли ги? Аз — да. Това ми е проклятието. Различавам маските и прозирам първичните желания. Всичко е в очите. Бабите ви са ви го казвали и е така. Един човек можеш да го познаеш по очите. Поне по-голямата част от социопатите. Има някои, които са толкова усъвършенствани, че дори аз не мога да вникна зад добродушието в погледа им. Тези са най-опасните. Те са приели своя недъг, своята болест, своето

проклятие, своята страст и са се сраснали с нея, превръщайки се в машина на демоните.

А каква е моята работа? Разбира се, да им свалям маските. Да разкривам низките страсти и подбуди, които виреят под слой доброта, благоразположение, богобоязливост и морал.

Приятно ми е да се запознаем! Аз съм Винсът Фурни.

За първи път се сблъсках с маската на злото, когато бях ученик. Тогава родителите ми се преместиха в Оклахома и постъпих в средното училище в Понка Сити, изключително малко градче, в което имаше едно училище, носещо името на самия град. Както се досещате, градът е кръстен на местното индианско племе, чиято територия бледоликите завзели през 1877 година. Малко от вас обаче знаят, че думата „понка“ означава „прерязващ гърло“. Изключително поетично име за град, не мислите ли?

Така или иначе, започнах седми клас в местното училище. А в първия си час по математика се сблъсках с лъжливата маска на учителката. Беше застаряваща госпожа, достолепна и възпълна, която покриваше лицето си с пласт фон дьо тен, руж, сенки и какво ли още не. Някои от местните деца я оприличаваха с воин понка, тръгнал по пътя на войната, но аз зашеметен гледах очите ѝ. Потъвах в тях и виждах кървавата злост, ярост и омразата, които тази дама таеше към учениците. А и не само. Видях я и в супермаркета случайно. Бях отишъл за кола и тъкмо се отправях към касата, когато чух захаросания ѝ глас. Надникнах. Тя се беше навела над бебешка количка, бутана явно от нейна позната, и се радваше на детето вътре. Пискливият ѝ, престорен глас на радост, възхита от малкото човече, от пухкавите му бузки... честно, щях да повърна, но продължих да наблюдавам. След минути приятелката ѝ се отдалечи с количката, а госпожа математичката погледна зад нея. Тогава маската напълно падна. Очите ѝ горяха от злоба, завист, ненавист,

глад. Ужасен подскочих назад и съборих един стелаж с чипс.

Следващите дни я наблюдавах — в час, в коридорите на училището, в магазина. Преследвах я. Надничах през прозорците ѝ. А този поглед бе винаги там. Мрачното сияние от подземие то на болното съзнание. Проучих миналото и се оказа, че не се бях лъгал. Госпожа Матс бе имала цели пет съпруга през живота си и познайте — всички те умрели в болница след хранително отравяне. Зарових се по-дълбоко и открих, че майка ѝ също е починала от странно стомашно неразположение седмици преди Матс да завърши гимназия. След смъртта на майка си, тя живяла с баща си, който не погледнал друга жена, а тихо и кротко съществувал с дъщеря си. Очите ѝ! Всичко ми беше ясно. Смятах така и днес съм сигурен в това. Тогава обаче имах нужда от нещо повече и...

Лунната нощ ми предлагаше прекрасно прикритие. Излязох през прозореца и се спуснах по въжето, което през деня бях вързал за клена, издигащ клони досами стаята ми. След двацет минути бях пред къщата ѝ. Криех се в сенките и гледах тъмните прозорци. Тъмни като очите ѝ и онова зад тях. Сложих латексовите ръкавици, които бях отмъкнал от гаража на баща ми. Вмъкнах се през вратата на кухнята, която не бе заключена. Огледах коридора — семейни снимки, целящи да покажат, че собственичката е един съвестен и добър човек, който обича семейния живот. На стената видях снимки на петима мъже — усмихнати, прегърнали младо копие на госпожа Матс, флиртуващи с фотоапарата млади влюбени.

Светнах фенерчето си и влязох в кухнята. Отворих чекмеджето до мивката и взех един широк кухненски нож. Тръгнах към стълбите, които най-вероятно водеха към втория етаж, където бе спалнята ѝ. Случайно тънкия сноп светлина от фенерчето попадна на стената, където забелязах подгънат тапет. Приблжих се, за да огледам. Определено зад него имаше врата. Натиснах мястото с рамо, но не поддаде. Огледах внимателно, а после мушнах

ножа в пролуката между касата и вратата. Прокарах го по очертанията. Запъна на едно място. Натиснах по-силно. Дървото изпращя и вратата се отвори с глухо скърцане.

Замръзнах и изгасих фенерчето. Стоях повече от десет минути, но не чух никакъв шум. Светнах отново и влязох в мазето. Стълбата се спускаше надолу, където в средата на помещението стоеше огромно тежко бюро. По всички стени имаше лавици с книги. Прегледах ги. Мистерии и езотерики, книги за правилно хранене, за билки, за растенията в Южна Америка, за джунглите, за Африка, „Въведение във фармацията“ и много други. Погледах към бюрото. Беше празно, затова се приближих. Дръпнах чекмеджето пред стола. Извадих вехт албум, захабен от разглеждане. Отворих го.

По-добре да не бях... Вътре имаше десетки снимки на деца — малки, големи, черни, бели, жълти, момичета, момчета, голи, облечени, усмихнати, разплакани, тъжни, весели... Следваха страници със снимки на съпрузите ѝ, а след нормалните фотографии следваха такива от болницата, от ложето им, когато болестта или по-скоро отровата ги е настигала. Бледи, възмъжали лица... мъртъвци с угаснал поглед. Страдание и болка. И тези изтъркани страници. На края на албума в едно пликче бяха сложени три снимки — едната на възрастен мъж, целуващ младо момиче. Не можех да сбъркам — момичето беше госпожа Матс. Мъжът ми беше непознат. Втората бе порно снимка — същото момиче възседнало мъжа и усмихнало се похотливо на фотоапарата. Третата бе на бебешко трупче, цялото в кръв и слуз.

Това, което ме ужаси, бе образът на неоформеното напълно човешко тяло — пръстите бяха сякаш с ципа, а на главата имаше едно отворено око — мътно черно, другото бе хлътнало навътре в черепа и затворено. Телцето бе голо и сгърчено.

Едва не повърнах. Затворих албума и го прибрах. Постоях няколко минути, опитвайки се да нормализирам дишането си и да се успокоя, после се изкачих до

партерния етаж, а оттам и до втория. Надникнах в коридора. Една врата беше притворена. Бях готов да се обзаложа, че това е спалнята.

Промъкнах се тихо, а на няколко стъпки от стаята чух ритмичното хъркане на госпожа Матс. Внимателно започнах да отварям вратата, за да не би случайно несмазани панти да изскърцат. Влязох и застанах до леглото на маскираното чудовище. Погледнах бялото подпухнало лице, обрамчено от разпуснати къдрици на боядисана коса. После погледът ми попадна върху снимката на нощното шкафче. Стомахът ми се сви в спазъм и сложих ръка на устата.

Усмивната млада жена, прегърнатата от по-възрастен мъж. Същите от актовете снимки в мазето. В главата ми проблеснаха за микросекунди картини — баща — дъщеря, мъртва майка, бременност, уродлив ембрион от содомитска връзка. Ножът в ръката ми сам се вдигна, но миг преди да се забие в сърцето ѝ в главата ми проблесна думата „понка“ — „пререзващ гърло“.

Ухилих се. Стоманата потъна в шията на учителката. Тя размаха ръце, чу се задавено гъргорене и после притихна. Всичко продължи не повече от десетина секунди. Свалянето на кожата от лицето ѝ ми отне повече време. Така се сдобих с първата си маска.

През годините смених много градове, поживях даже в Мексико, но навсякъде виждах тези отвратителни маски, които криеха зверовете. Долни същества, без страх от Бог и справедливост. Единственият начин да се справя с тях беше този — промъкни се, убий, вземи маската. Така правех повече от 60 години. А най-хубавото беше, че всички служби, всички медии търсеха Убиеца Понка, но никой не ме и подуши, никога не се доближиха до мен, защото нямаше модел на жертвите. Единственото общо бяха одраните лица и ги пишеха на сметката на Понка. Ха-ха-ха! Още повече ми помогна това, че действах на територията на целите щати, а както се знае, службите не взаимодействат добре помежду си. Маските ме срещаха

навсякъде, бяха с различен социален статус, религия, пол, възраст... Никакъв мотив. А без модел и без мотив ФБР не струват нищо.

Това е моята изповед. За други случаи няма да ви разказвам, защото ми е все едно дали вярвате, но... ето ви няколко имена: Джордж Холс — педофил; Джуди Рейс — патологична лъжкиня и интригантка; Стивън Лукас — хомосексуалист; Реджиналд Кънингам — сатанист; Рей Болано — йога инструктор с извратен вкус към асфиксията; Грант Вий Ли — наемен убиец; Стю Мориган — крадец на самоличности... и още, и още... Лицата им няма да намерите. Маските им са погребани, за да не бъдат използвани повече.

Скоро и аз ще бъда погребан. Минаха няколко месеца от диагнозата Алцхаймер и скоро моето аз ще потъне в мътните и бурни води на забравата. Усещам как вълните стават все по-големи и по-големи. Заплашват да ме залееят в безвремието си и в безметежността на пустотата. Хем ме е страх от това, хем копнея за този момент, в който няма да виждам лицата, под които надничат демоните на порока. Никой няма да повярва на брътвежите ми.

Опитах се да говоря със свещеник, но очите му... наложи се да го убия. Пробвах в един манастир на йезуитите, но и там попаднах на възрастен отец — зоофил. Единствено неговото лице не одрах. Хвърлих тялото му на прасетата. Нека се нахранят.

Оставам това писмо на адвоката си с инструкция да бъде отворено на 24.12.2021 година. А защо? Защото искам да повдигна завесата за движещите ме мотиви и да бъда оневинен като „изрод“, „психичноболен убиец“, „комплексар, който е жаден за внимание“, все определения, с които ме украсиха медиите в страната. Това ще е моят новогодишен подарък през 2021 година.

19.11.1971 г.

Вали Фолс, Орегон

Питърсън стъгна бавно писмото и го върна в плика. Вдигна ръка, но после я отпусна да падне на коленете му. Откакто пое адвокатска кантора „Лоу, Джъдс & Питърсън“ провери десетки забравени случаи, забатачени завещания, посмъртни желания. Това му беше най-интересното — да се рови в миналото и да си представя живота на отдавна починали хора.

Сега се усмихна снизходително и стана. Облече безупречното си черно сако, пхна ретро хартията във вътрешния джоб и излезе. Вратата с тихо съскане се затвори зад гърба му. Направи движение с ръка, след което пред него се материализира автомобила му — сребриста капковидна машина без гуми, която левитираше над светлозелената лента за движение. Качи се вътре и произнесе домашния си адрес. Без да усети движение, колата се понесе.

Стигна до дома си за по-малко от десет минути и влезе, набирайки гласово кода за изключване на алармената система. После отиде направо в единствена стая, която му бе уютна — кабинет, обзаведен в стар стил с винтидж мебели. Застана пред венецианското огледало, което бе закупил на търг за сума малко над един милион. Стъклото отрази човешката фигура, но не и кристалното лице, което поглъщаше светлината.

Питърсън натисна невидим бутон на тила и кристалната маска падна. Уродливото му лице се озъби на отражението си. Адвокатът бавно се съблече и отиде до стената, където зад библиотеката бе скрита врата към секретно помещение. Отвори я със старомоден метален ключ. Цъкна с език и осветлението се запали.

Пред очите му се разкри голяма празна стая. Сиви стени, метален под и таван. В две редици бяха подредени кушетки, върху които лежаха тела.

Питърсън се приближи към първото. Облиза сухи устни. Езикът му беше черен и се стрелкаше като змийски. Присви очи, но това не можа да прикрие черната пустота зад тях. Вързаното дете започна да пици.

„Да, всичко хубаво започва със силен писък“, каза на глас Питърсън и се наведе над момчето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.